

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžsk/64/2019
Identifikačné číslo spisu: 3018200235
Dátum vydania rozhodnutia: 25.11.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:3018200235.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: R. R., bytom R. Y. XX/X, Q. D., právne zastúpeného: JUDr. Juraj Klimčo a spol. s.r.o., so sídlom Smetanova 1655/7, Trenčín, IČO: 51 123 592, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa - ústredie so sídlom Bratislava, 29. augusta 8 a 10, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovanej č. 41179-3/2018-BA zo dňa 22.5.2018 a č. 32277-3/2018-BA zo dňa 23.5.2018, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/24/2018-85 zo dňa 28. februára 2019, jednomyseľne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/24/2018-85 zo dňa 28. februára 2019 z a m i e t a.

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č. k. 18Sa/24/2018-85 zo dňa 28. februára 2019 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovanej č. 41179-3/2018-BA zo dňa 22.5.2018, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0910127518-GC04/18 zo dňa 23.1.2018, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania zo dňa 22.1.2018 ako i rozhodnutia č. 32277-3/2018-BA zo dňa 23.5.2018, ktorým žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0912578717-GC04/17 zo dňa 28.12.2017 o predpísaní penále žalobcovi za obdobie od júla 2009 do septembra 2012 v sume 3.259,32 Eur, vypočítaného z dlžnej sumy poistného na nemocenské poistenie,

poistné na starobné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity. O nároku na náhradu trov konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 168 SSP tak, že žalovanej napriek úspechu v konaní nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko ich neuplatnila a na ich priznanie nezistil spravodlivý dôvod.

2. Z predloženého administratívneho spisu žalovanej krajský súd zistil, že žalobca bol na základe živnostenského listu č. OŽP-C/2007-03792-00002 oprávnený vykonávať samostatne zárobkovú činnosť od 1.1.2008 do 8.2.2017. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 289-50/2017-PB zo dňa 2.5.2017 v spojení s rozhodnutím Sociálnej poisťovne, ústredie č. 43855-3/2017-BA zo dňa 27.10.2017 bolo rozhodnuté, že žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe vzniklo povinné sociálne poistenie dňa 1.7.2009. Jeho zánik bol deklarovaný v právoplatnom rozhodnutí Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 31057-1/2017-PB zo dňa 2.5.2017.

3. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0912471817-GC04/17 zo dňa 7.12.2017 bolo žalobcovi predpísané poistné na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity, v celkovej výške 3.267,99 Eur za obdobie od júla 2009 do septembra 2012, za ktoré poistné nebolo zaplatené vôbec. Rozhodnutie o predpísaní poistného žalobca nenapadol odvolaním.

4. Žalobca doručil 22.1.2018 Sociálnej poisťovni, pobočka Považská Bystrica návrh na obnovu konania, v ktorom bolo žalobcovi predpísané poistné v sume 3.267,99 Eur za obdobie od júla 2009 do septembra 2012. Dôvodom mali byť nové, správne orgánu skôr neznáme skutočnosti, alebo dôkazy a odlišné posúdenie predbežnej otázky. V návrhu poukázal na okolnosť, že za rok 2008 bolo jeho podnikanie stratové a podľa výzvy prvostupňového správneho orgánu zo dňa 17.5.2012 mu zaniklo povinné sociálne poistenie dňa 30.10.2010.

5. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0910127518-GC04/18 zo dňa 23.1.2018 bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania. Prvostupňový správny orgán konštatoval, že neboli splnené zákonné podmienky podľa § 221 ods. 1. Žalobca rozhodnutie o zamietnutí obnovy konania napadol odvolaním, v ktorom poukázal na dodatočné daňové priznania za roky 2008 až 2010, ktoré v roku 2012 doručil daňovému úradu, a ktoré svedčia, že za uvedené roky nedosiahol príjem vyšší ako zákonom stanovená hranica zdaniteľného príjmu z podnikania alebo inej samostatne zárobkovej činnosti, resp. za rok 2008 bol v strate. Daňový úrad Trenčín v podaní zo dňa 12.3.2018 oznámil správne orgánu prvého stupňa, že žalobca nepodal žiadne dodatočné daňové priznania k dani z príjmu fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rokov 2008 až 2010. Žalovaná rozhodnutím č. 41179-3/2018-BA zo dňa 22.5.2018 zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0910127518-GC04/18 zo dňa 23.1.2018, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania. Z odôvodnenia vyplynulo, že správny orgán vychádzal z podkladov Finančného riaditeľstva SR, podľa ktorých príjem žalobcu podľa daňových priznaní za roky 2008 až 2010 presiahol zákonnú hranicu a nebolo preukázané predloženie dodatočných daňových priznaní žalobcom za uvedené zdaňovacie obdobia. Podľa údajov z Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (do 31. decembra 2011 Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky) účastník konania, ako samostatne zárobkovo činná osoba, dosiahol príjmy zo živnosti za rok 2008 v sume 108 012,00 Sk (daňové priznanie podané 31. marca 2009), za rok 2009 v sume 4 721,90 EUR (daňové priznanie podané 31. marca 2010) a za rok 2010 v sume 4 545,89 EUR (daňové priznanie podané 30. marca 2011), t. j. vyššie, ako zákonom ustanovená suma pre rok 2008 (106 827,00 Sk), pre rok 2009 (3 834,96 EUR) a pre rok 2010 (3 948,72 EUR).

6. Rozhodnutím Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0912578717-GC04/17 zo dňa 28.12.2017 bolo žalobcovi predpísané penále za obdobie od júla 2009 do septembra 2012 v sume 3.259,32 Eur vypočítaného z dlžnej sumy poistného na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity. V odvolaní proti rozhodnutiu o predpísaní penále žalobca dôvodil predčasnosťou jeho vydania, nakoľko penále ešte nie je možné vyčísliť, pokiaľ poistné, ktoré bolo predpísané nezákonne, nebolo uhradené. Rozhodnutím č. 32277-3/2018-BA zo dňa 23.5.2018 žalovaná zamietla odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu o predpísaní penále. V odôvodnení rozhodnutia

uviedla, že penále je právnym následkom omeškania s platením poistného a vzniká až momentom jeho predpísania. Výška penále bola ustálená ku dňu začatia kontroly. Pre predpísanie penále boli rozhodujúce rozhodnutia o vzniku poistenia a predpísaní poistného. Nakoľko žalobcovi na jeho žiadosť neboli povolené splátky dlžného poistného, nebola daná prekážka pre predpis penále.

7. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal v intenciách ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 5 písm. b) v znení účinnom od 1.8.2006 do 31.12.2010, § 5 v znení účinnom do 31.1.2013, § 14 ods. 1 písm. b) zákona účinného od 1.1.2008 do 31.12.2012, § 15 ods. 1 písm. b), § 221 ods. 1, § 240 ods. 1, 2, 3 postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v tretej časti prvej a tretej hlavy Správneho súdneho poriadku a dospel k záveru o zákonnosti rozhodnutí, ktoré majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v náležite zistenom skutkovom stave, ktorý bol správne právne posúdený.

8. Krajský súd sa zameril na posúdenie spornosti existencie dôvodov na obnovu konania o predpísaní povinného sociálneho poistenia vzhľadom na tvrdené podanie dodatočných daňových priznaní za roky 2008 až 2010, podľa ktorých žalobca nedosiahol príjem zakladajúci účasť na povinnom sociálnom poistení.

9. Krajský súd poukázal na právoplatné rozhodnutia o vzniku povinného sociálneho poistenia dňa 1.7.2009 a jeho zániku dňa 30.9.2012, ktoré neboli napadnuté žalobou a ktoré boli podkladom pre vydanie preskúmaných rozhodnutí. Postup žalovanej preto považoval za správny, keď ku dňu začatia kontroly na základe zistení, že žalobca za obdobie od júla 2009 do septembra 2012 nezaplatil žiadne poistné, mu predpísala dlžné poistné v celkovej sume 3.267,99 Eur. Uviedol, že správna žaloba smerovala prioritne voči rozhodnutiam o návrhu na obnovu konania, ktorým sa žalobca domáhal obnovy konania o predpísaní poistného z dôvodov uvedených vyššie. Podstatou celej obrany žalobcu bolo tvrdenie o predložení dodatočných daňových priznaniach za zdaňovacie obdobia 2008 a 2010. Podľa nich žalobca nedosiahol taký príjem za roky 2008 až 2010, ktorý by podmieňoval vznik povinného sociálneho poistenia. Podľa vyjadrenia Daňového úradu Trenčín zo dňa 12.3.2018, však žalobca nepodal žiadne dodatočné daňové priznania k dani z príjmu fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rokov 2008 až 2010. Rovnakú odpoveď Daňový úrad Trenčín zaslal aj správne mu súdu, ktorý preveroval uvedené skutočnosti, nakoľko mal za to, že ide o rozhodujúcu skutočnosť na posúdenie dôvodnosti žalobných námietok. Vzhľadom na jednoznačnú a nemennú odpoveď správcu dane mal správny súd za preukázané, že rozhodnutia správnych orgánov o návrhu žalobcu na obnovu konania sú zákonné a vecne správne. Preskúmané rozhodnutia týkajúce sa obnovy konania majú oporu v obstaraných dôkazných prostriedkoch, ktoré jasne potvrdzujú, že za zdaňovacie obdobie rokov 2008 až 2010 dosiahol žalobca príjem, ktorý presiahol zákonnú hranicu na vznik povinného sociálneho poistenia. Správny súd taktiež súhlasil s právnym výkladom správnych orgánov, podľa ktorých pre posúdenie vzniku alebo zániku povinného sociálneho poistenia u žalobcu ako samostatne zárobkovej činnosti sú podstatné jedine dosiahnuté zdaniteľné príjmy z podnikania alebo inej samostatne vykonávanej činnosti bez ohľadu na zdaniteľné výdavky vynaložené na podnikateľskú činnosť. Preto v zhode s názorom žalovaného ani správny súd nemal za preukázané, že by v danej veci existovali dôvody (nové skutočnosti alebo nové, resp. nepravdivé dôkazy) obnovy konania podľa § 221 ods. 1 písm. a) a d) zákona o sociálnom poistení.

10. Vo vzťahu k namietanému predpísaniu penále, správny súd nezistil žiadne pochybenie majúce za následok nezákonnosť napadnutých rozhodnutí. Správne orgány vychádzali z rovnakého predpokladu, resp. podkladov ako pri predpísaní samotného poistného, ktorým je dosiahnutie kvalifikovaného zdaniteľného príjmu žalobcom prevyšujúceho zákonnú hranicu potrebnú na vznik sociálneho poistenia. Mali teda záväzne určený začiatok a koniec obdobia povinného sociálneho poistenia, za ktoré žalobca vôbec nezaplatil poistné, v dôsledku čoho sa dostal do omeškania s platením povinného poistného. V súlade s § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení bol správca poistného následne povinný predpísať poistné ako obligatórny následok nesplnenia odvodovej povinnosti. Na predpis penále pritom nemal vplyv ani fakt, že nie je známy termín úhrady omeškaného poistného, pretože podľa § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení je možné penále vyčíslieť ku dňu začatia kontroly dlžného poistného.

11. Žalobcom navrhnutá moderácia výšky predpísaných penále podľa krajského súdu nemala oporu v ustanovení § 198 ods. 1 a 2 SSP. Krajský súd uviedol, že zákonná úprava dovoľuje správne mu súdu znížiť sumu penále alebo ich odpustiť len za podmienky, že rovnaké oprávnenie mal aj správny orgán, ktorého rozhodnutie sa preskúmava. Ustanovenie § 240 však správne mu orgánu nepriznáva oprávnenie rozhodnúť o odpustení penále alebo ich znížení, čím je vylúčená moderácia vo vzťahu k uloženým penále.

12. Z uvedených dôvodov krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutia a postup správnych orgánov je v súlade so zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol (§ 190 SSP).

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu

13. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Navrhoval, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

14. Žalobca v dôvodoch kasačnej sťažnosti namietal, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP) ako i z dôvodu, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP).

15. Žalobca nesúhlasil s názorom krajského súdu uvedeným v bode 33 odôvodnenia rozsudku a i naďalej zotrval na názore, že dôvody obnovy konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. a) a d) zákona o sociálnom poistení v danej veci existovali a žalovaný nebol oprávnený zamietnuť návrh žalobcu na obnovu konania. Žalobca poukázal na to, že si splnil svoju dôkaznú povinnosť, a teda riadne a vierohodne preukázal, že správcovi dane boli doručené dodatočné daňové priznania k dani z príjmov fyzických osôb za roky 2008 až 2010, a to práve predložením dodatočných daňových priznaní, a zároveň predložením podacieho lístku, ktorý sa k dodatočným daňovým priznaniam vzťahoval. Vytýkal krajskému súdu, že ten pri prijatí záveru, že žalobca podanie dodatočných daňových priznaní nepreukázal, vychádzal výlučne z odpovede správcu dane, ktorá však nebola podložená žiadnymi relevantnými faktami, ktoré by vierohodne a nepochybne potvrdzovali tvrdenie správcu dane. Uviedol, že podanie dodatočných daňových priznaní žalobca preukázal predložením podacieho lístka. Krajský súd sa predmetným podacím lístkom vôbec nezaoberal a ani ho ako dôkaz nevyhodnocoval.

16. Žalobca ďalej poukázal na ust. § 21 ods. 1 ako i ust. § 138 ods. 5 zákona o sociálnom poistení, z ktorých mal za zrejmé, že status povinne poistenej osoby na účely sociálneho poistenia sa odvádza od dosiahnutých príjmov z podnikania alebo inej samostatnej zárobkovej činnosti. Zákon teda podľa jeho názoru nehovorí o príjmoch uvedených v daňovom priznaní, ale o skutočných príjmoch konkrétnej samostatne zárobkovej činnosti osoby dosiahnutých za určitý kalendárny rok. Žalobca mal za to, že krajský súd zásadne pochybil, ak skutkový stav hodnotil len na základe toho, či bolo alebo nebolo podané dodatočné daňové priznanie, a ak takéto daňové priznanie podané bolo, aby žalobca preukázal že podané skutočne bolo a že ho správca dane eviduje. Vytýkal krajskému súdu, že sa vôbec nezaoberal tou otázkou, či sťažovateľ dosiahol alebo nedosiahol kvalifikovaný príjem v rozhodujúcom období, nakoľko práve táto otázka je rozhodujúca pre posúdenie, či žalovaný bol alebo nebol oprávnený predpísať poistné, pričom ak žalobca nedosiahol kvalifikovaný príjem, existuje dôvod na obnovu konania v zmysle zákona o sociálnom poistení a zamietavé rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vydané v rámci návrhu na obnovu konania sú nezákonné. Zdôraznil, že zákon o sociálnom poistení neviaže moment vzniku sociálneho poistenia na podanie daňového priznania a údajov v nich uvedených, ale na celkovú výšku dosiahnutých príjmov zo samostatne zárobkovej činnosti v určitom kalendárnom roku.

17. Žalobca vo vzťahu k predpisaniu penále sa taktiež nestotožnil s právnym záverom krajského súdu.

Vyslovil názor, že penále sú podľa právnej teórie peňažným postihom, resp. sankciou za nesplnenie zákonnej povinnosti, a preto nie je podľa jeho názoru možné nimi postihovať neuhradenie pohľadávky (istiny), ktorú podľa právneho poriadku subjekt nie je povinný plniť. Skonštatoval, že penále sa vzťahuje k existencii určitej pohľadávky, ktorá nebola zaplatená, avšak v danom prípade žalovaný vyrubil penále na základe pohľadávok, ktoré žalovaný predpísal bez právneho dôvodu. Uzavrel, že vzhľadom na to, že žalobca neprekročil kvalifikovaný príjem, v dôsledku čoho sa nikdy nemohol dostať do omeškania s platením poisťného, žalovaný nebol oprávnený predpísať penále.

III.

Vyjadrenie žalovanej ku kasačnej sťažnosti žalobcu

18. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadrila písomným podaním doručeným správne súdu dňa 29.5.2019. V plnom rozsahu sa stotožnila s názorom krajského súdu. Navrhovala, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

19. Žalovaná mala za to, že žalobca neuviedol také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia, ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutí Sociálnej poisťovne, ústredie číslo 41179-3/2018-BA a číslo 32277-3/2018-BA. Žalovaná uviedla, že v napadnutom rozhodnutí č. 41179-3/2018-BA, ako aj v písomnom vyjadrení zo dňa 13. novembra 2018, ktoré podala v predmetnej veci Krajskému súdu v Trenčíne, podrobne objasnila dôvody, pre ktoré bol návrh žalobcu na povolenie obnovy konania zamietnutý. V napadnutom rozhodnutí č. 32277-3/2018-BA a tiež vo vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 13. novembra 2018 žalovaná podrobne objasnila skutkový a právny dôvod predpísania penále žalobcovi, ako povinne nemocensky poistenej a povinne dôchodkovo poistenej samostatne zárobkovo činnej osobe, za obdobie júl 2009 až september 2012 v celkovej sume 3 259,32 Eur. Žalovaná ku každej námietke žalobcu obsiahnutej v správnej žalobe zaujala stanovisko, ktorého sa naďalej pridržiava.

20. Žalovaná zdôraznila, že rozhodnutie prvostupňového orgánu vo veci predpísania poisťného č. 700-0912471817-GC04/17 zo dňa 7.12.2017 nie je predmetom tohto konania a navyše uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť márnym uplynutím lehoty na podanie odvolania. V rámci konania o návrhu na obnovu konania bola Sociálna poisťovňa povinná zaoberať sa len skutočnosťami, ktoré žalobca v návrhu na obnovu konania uviedol, t.j. vyhodnotiť, či na základe tvrdení uvádzaných žalobcom, je daný dôvod na povolenie obnovy konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. a) a d) zák. č. 461/2003 Z. z. Skonštatovala, že žalobca v návrhu na obnovu konania neuviedol nové skutočnosti a taktiež nepredložil nové dôkazy. Vo vzťahu k ďalšiemu dôvodu uviedla, že žalobca nepreukázal nepravdivosť dôkazov, z ktorých prvostupňový správny orgán vychádzal pri predpísaní poisťného rozhodnutím č. 700-0912471817-GC04/17 zo dňa 7.12.2017, a preto nebolo možné obnovu konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. d) zákona č. 461/2003 Z. z. povoliť. Žalovaná ďalej uviedla, že správca dane potvrdil, že žalobca dodatočné daňové priznanie fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rokov 2008, 2009 a 2010 nepodal, nemožno spravodlivo žiadať od správcu dane, aby reálnu neexistenciu tejto právnej skutočnosti preukázal (negatívna dôkazná teória - neexistencia (niečoho) majúca trvajúci charakter sa zásadne nepreukazuje (uznesenie NS SR sp. zn. Cdo 81/2010 zo dňa 31.5.2010)

21. Námietky žalobcu týkajúce sa jeho odvodovej povinnosti v období od júla 2009 do septembra 2012 považovala žalovaná za právne irelevantné, nakoľko predmetom súdneho preskúmania bolo rozhodnutie o obnove konania. Z rovnakého dôvodu považovala žalovaná za právne irelevantné námietky žalobcu týkajúce sa vzniku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činnej osoby, nakoľko právne postavenie žalobcu, ako samostatne zárobkovo činnej osoby, na účely sociálneho poistenia, bolo vecou samostatného konania, výsledkom ktorého boli právoplatné rozhodnutia.

22. Vo vzťahu k predpísaniu penále žalobcovi, žalovaná skonštatovala, že za plnenie odvodových povinností v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z. zodpovedá bezprostredne povinná osoba, pričom

pokiaľ by žalobca plnil svoje odvodové povinnosti voči Sociálnej poisťovni v súlade s príslušnými ustanoveniami citovaného zákona, nevznikli by právne skutočnosti, ktoré podmieňujú predpísanie penále.

IV.

Vyjadrenie žalobcu k vyjadreniu žalovanej

23. Žalobca vo svojom písomnom podaní k vyjadreniu žalovanej uviedol, že v konaní pred správny súdom predložil podací listok, ktorý podľa jeho názoru preukazuje, že splnomocnená účtovná kancelária podala dodatočné daňové priznania daňovému úradu. Skonštatoval, že sa k uvedenému dôkazu nevyjadřila žalovaná a napokon ani správny súd. Mal za to, že preukázal svoje tvrdenia a tieto aj vierohodne podložil relevantnými dôkazmi. Negatívna dôkazná teória, na ktorú poukazyval žalovaný je už podľa názoru žalobcu prekonaná, nakoľko aj pri negatívnych skutočnostiach je možné využiť nepriame dôkazy. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 3108/2010 zo dňa 26.2.2013 ako i nález ÚS ČR I. ÚS 22/10. Vzhľadom na uvedené mal za to, že podaná kasačná sťažnosť je dôvodná.

V.

Konanie pred kasačným súdom

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podanej kasačnej sťažnosti žalobcu (§ 453 ods. 2 S.s.p.), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 452 ods. 1 v spojení s ust. § 137 ods. 4 S.s.p.) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

25. Predmetom prieskumného konania kasačného súdu bol rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 18Sa/24/2018-85 zo dňa 28.2.2019, ktorým krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného správneho orgánu v spojení s prvostupňovými správnyymi rozhodnutiami.

26. Predmetom súdneho prieskumu v danej veci bolo rozhodnutie žalovanej č. 41179-3/2018-BA zo dňa 22.5.2018, ktorým zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0910127518-GC04/18 zo dňa 23.1.2018, ktorým bol zamietnutý návrh žalobcu na obnovu konania zo dňa 22.1.2018 ako i rozhodnutie č. 32277-3/2018-BA zo dňa 23.5.2018, ktorým žalovaná zamietla odvolanie žalobcu a potvrdila rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica č. 700-0912578717-GC04/17 zo dňa 28.12.2017 o predpísaní penále žalobcovi za obdobie od júla 2009 do septembra 2012 v sume 3.259,32 Eur, vypočítaného z dlžnej sumy poistného na nemocenské poistenie, poistné na starobné poistenie a poistné do rezervného fondu solidarity.

27. Kasačný súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverenú právomoc a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi. Správny súd v správnom súdnictve poskytuje ochranu právam

alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 2 ods. 1 SSP). Konanie pred správny súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania (§ 5 ods. 2 SSP). Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy (§ 135 ods. 1 SSP). Správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy (§ 177 ods. 1 SSP).

28. Kasačný súd dáva tiež do pozornosti, že správny súd nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy tretej časti Správneho súdneho poriadku (§§ 199 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. V súdnom prieskume zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu v sociálnych veciach správny súd nie je viazaný rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ak žalobca je fyzickou osobou, ktorou namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia. Správny súd v konaní súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy teda preskúmava, či orgán štátnej správy konal a rozhodol v súlade so zákonom, či v správnom konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania, či sa vysporiadal s jeho námietkami a či na základe skutkových zistení a na základe logického a rozumného uváženia ustálil správne svoj právny záver.

29. Kasačný súd mal v danej veci preukázané, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovaného správneho orgánu, keď napadnutým rozsudkom žalobu ako nedôvodnú zamietol, postupoval náležite v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí žalovanej v spojení s prvostupňovými správnymi rozhodnutiami a konaní im predchádzajúcich pri aplikácii relevantnej zákonnej úpravy postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd o nedôvodnosti žaloby.

VI.

Právne posúdenie kasačným súdom

30. Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

31. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

32. V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasťou okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodíť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich

uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I.ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I.ÚS 10/98)“. (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750). Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

33. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

34. Z citovaného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

35. Jednou zo záruk právnej stability vzťahov založených správnym rozhodnutím je záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia. Zákon tu má na zreteli nielen takzvanú formálnu právoplatnosť, ale aj materiálnu právoplatnosť. Výnimku tvoria prípady označované ako mimoriadne prostriedky, medzi ktoré patrí aj obnova konania, ktorými sa dosahuje náprava právoplatných správnych rozhodnutí. Dôvodom pre takýto postup je existencia závažných skutočností, ktoré spochybňujú správnosť a spravodlivosť rozhodnutia. Na to, aby bolo možné vyhovieť návrhu na obnovu konania, sa vyžaduje existencia aspoň jedného z taxatívne stanovených dôvodov na obnovu konania. Zákon o sociálnom poistení upravuje obnovu konania v ust. §§ 221 a nasl. tohto zákona.

36. Podľa ust. § 221 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. nedávkové konanie pred organizačnou zložkou Sociálnej poisťovne ukončené rozhodnutím, ktoré je právoplatné, sa na návrh účastníka konania obnoví, ak a) vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré mohli mať podstatný vplyv na rozhodnutie a nemohli sa v nedávkovom konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania, b) rozhodnutie záviselo od posúdenia predbežnej otázky, o ktorej príslušná organizačná zložka Sociálnej poisťovne rozhodla inak, c) nesprávnym postupom organizačnej zložky Sociálnej poisťovne sa účastníkovi nedávkového konania odňala možnosť zúčastniť sa na tomto konaní, ak to mohlo mať podstatný vplyv na rozhodnutie a ak sa náprava nemohla urobiť v odvolacom konaní, d) rozhodnutie sa opiera o dôkazy, ktoré sa ukázali ako nepravdivé, alebo rozhodnutie sa dosiahlo trestným činom.

37. Podstatou konania o povolenie obnovy konania nie je preskúmanie pôvodného rozhodnutia vo veci na základe opätovného posudzovania skutkových a právnych záverov v ňom obsiahnutých, ale posúdenie, či bola splnená niektorá zo zákonných podmienok ustanovená v právnej norme § 221 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona č. 461/2003 Z.z.

38. Zo skutkových zistení vyplývajúcich z obsahu spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej, kasačný súd mal zhodne ako krajský súd preukázané, že z prekúmaného rozhodnutia žalovanej vo veci povolenia obnovy konania je zrejmé, že žalovaná nezistila žiadny z taxatívne uvedených zákonných dôvodov na povolenie obnovy konania, nakoľko účastník konania nepredložil nové skutočnosti, resp. dôkazy, ktoré by mali podstatný vplyv na rozhodnutie, resp. také dôkazy ktoré sa nemohli v nedávkovom konaní uplatniť bez zavinenia účastníka konania. Taktiež právoplatné rozhodnutie nezáviselo od posúdenia predbežnej otázky a ani sa neopieralo o nepravdivý

dôkaz a ani nebola účastníkovi odňatá možnosť zúčastniť sa na konaní. Žalovaná taktiež nezistila, že by účastník konania podal dodatočné daňové priznania k dani z príjmov fyzickej osoby za zdaňovacie obdobie rokov 2008 až 2010. Z týchto dôvodov nebola obnova konania ukončeného právoplatným rozhodnutím č. 700-0912481717-GC04/17 zo dňa 7.12.2017 vo veci predpísania poistného za obdobie júl 2009 až september 2012 žalovanou povolená.

39. Krajský súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia o povolení obnovy konania v spojení s prvostupňovým rozhodnutím dospel k zhodnému názoru ako žalovaná o absencii dôvodov vedúcich k povoleniu obnovy konania, z dôvodov v odôvodnení rozhodnutia správneho súdu uvedených. Žalobca však i naďalej zotrval na názore, že dôvody na obnovu konania trvajú, pričom zdôraznil, že v konaní predložil dôkaz o podaní dodatočných daňových priznaní k dani z príjmov za zdaňovacie obdobia 2008 až 2010 - t.j. podací lístok. Výtýkal krajskému súdu, že sa nezaoberal tou otázkou, či žalobca dosiahol alebo nedosiahol kvalifikovaný príjem v rozhodujúcom období, nakoľko túto otázku považoval za rozhodujúcu pre posúdenie, či žalovaná bola alebo nebola oprávnená predpísať poistné.

40. Zo skutkových zistení daného prípadu kasačný súd tiež zistil, že žalovaná vydala rozhodnutie č. 700-0912471817-GC04/17 zo dňa 7.12.2017 vo veci predpísania dlžného poistného, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 28.12.2017, až potom, čo bol právoplatne upravený status žalobcu ako SZČO, rozhodnutiami žalovanej č. 289-50/2017-PB zo dňa 2.5.2017 vo veci vzniku povinného nemocenského a povinného dôchodkového poistenia dňa 1.7.2009, v spojení s rozhodnutím č. 43855-3/2017-BA, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 3.11.2017 ako i rozhodnutím č. 31057-1/2017-PB zo dňa 2.5.2017 vo veci zániku povinného nemocenského a dôchodkového poistenia dňa 30.9.2012. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 20.6.2017. Z uvedeného vyplýva, že právne postavenie žalobcu, ako samostatne zárobkovo činnnej osoby, na účely sociálneho poistenia, bolo vecou samostatného konania. Pre ozrejmienie kasačný súd uvádza, že pri posudzovaní vzniku, resp. trvaní povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO v zmysle ust. § 21 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov je rozhodujúce, že fyzická osoba, ktorá spĺňa právnu definíciu SZČO na účely sociálneho poistenia dosiahla v rozhodujúcom roku príjem podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej len zákona č. 595/2003 Z. z.) (vznik, trvanie, resp. zánik povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia SZČO sa posudzuje vždy k 1. júlu kalendárneho roka, resp. k 1. októbru kalendárneho roka, ak bola SZČO predĺžená lehota na podanie daňového priznania, pričom sa vychádza z príjmu z podnikania a z inej samostatne zárobkovej činnosti alebo z výnosu súvisiaceho s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou, ktorý SZČO dosiahla za predchádzajúci kalendárny rok bez odpočítania daňových výdavkov preukázateľne vynaložených na jeho dosiahnutie, udržanie a zabezpečenie).

41. Vychádzajúc z uvedeného vyššie kasačný súd konštatuje. Nebolo povinnosťou krajského súdu zaoberať sa v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej v konaní o povolení obnovy konania skutočnosťami, či mal žalobca v spornom období príjem alebo nie, keďže táto otázka bola posudzovaná a právoplatne vyriešená v samostatnom konaní o vzniku povinného poistenia. Výška príjmu je jedno z kritérií pre vznik povinného poistenia. Právoplatné rozhodnutia sú právne záväzné, z ktorých dôvodov žalovaná v ďalšom nadväzujúcom konaní nemala zákonné oprávnenie opätovne posudzovať otázky, ktoré boli už právoplatne vyriešené. Tvrdenie žalobcu o podaní dodatočných daňových priznaní k dani z príjmu fyzických osôb, podložené podacím lístkom, nemožno považovať za dôkaz, ktorý by mal podstatný vplyv na rozhodnutie žalovanej o predpísaní dlžného poistného, nakoľko v tomto konaní bolo rozhodujúce, či osoba povinná odvádzať poistné a príspevky tieto vôbec odvieďla resp. odvieďla v správnej výške. Podací lístok o doručovaní zásielky sám osebe bez ďalšieho nie je možné považovať za dôkaz, že doručovaná zásielka bola aj adresátovi skutočne doručená. V posudzovanom prípade pokiaľ žalobca aj predložil podací lístok o doručovaní dodatočných daňových priznaní, nie je možné ho považovať za taký dôkaz, ktorý by nespochybitelne preukazoval, že dodatočné daňové priznania boli daňovému úradu aj doručené, keďže Daňový úrad Trenčín podanie dodatočných daňových priznaní žalobcom nepotvrdil. Súčasne kasačný súd poukazuje tiež na to, že podací lístok je síce určitým

dôkazom o odosielaní zásielky adresátovi, pričom však nie je zrejmy jej obsah a pokiaľ príslušný daňový úrad neeviduje dodatočné daňové priznania žalobcu, nemožno hodnovernosť tých, ktoré už eviduje spochybňovať. Vydanie rozhodnutia o predpísaní dlžného poistného bolo výsledkom kontroly odvodu poistného a príspevkov, ktoré žalobca, ktorý mal túto zákonnú povinnosť, neplnil. Navyše žalobca informáciou o vyhotovení dodatočných daňových priznaní v čase predpísania dlžného poistného zo strany žalovanej rozhodnutím č. 700-0912471817-GC04/17 zo dňa 7.12.2017 disponoval, no voči rozhodnutiu odvolanie nepodal. Taktiež nebolo zo strany žalobcu preukázané, že by sa rozhodnutie o predpísaní dlžného poistného opieralo o nepravdivé dôkazy. V konaní o povolení obnovy konania dôkazné bremeno spočíva vždy na navrhovateľovi obnovy konania a to jednak pokiaľ ide o preukázanie dôvodov povolenia obnovy, ako aj v súvislosti s preukázaním včasnosti podania návrhu. Žalobca žiadnym relevantným spôsobom nepreukázal nepravdivosť údajov obsiahnutých v daňových priznaniach, z ktorých žalovaná pri určovaní súm poistného vychádzala. Podanie dodatočných daňových podaní dani z príjmu fyzických osôb nebolo hodnoverne žalobcom preukázané. Vzhľadom na uvedené kasačný súd vyhodnotil námietky žalobcu vo vzťahu k povoleniu obnovy konania za nedôvodné.

42. Kasačný súd za nedôvodné považoval tiež námietky žalobcu, ktorými v kasačnej sťažnosti namietal nezákonnosť rozhodnutí o vyrubení penále. Kasačný súd považoval právny záver krajského súdu vo vzťahu vyrubenia penále za správny a súladný so zákonom, a preto sa s ním v celom rozsahu stotožnil. K uvedenému kasačný súd doplnia. Žalobca bol osobou povinnou odvádzať poistné a príspevky, preukázateľne túto svoju zákonnú povinnosť si neplnil, z ktorých dôvodov žalovaná v súlade so zákonom rozhodnutím č.700-0912471817-GC04/17 zo dňa 7.12.2017 predpísala žalobcovi dlžné poistné za obdobie júl 2009 až september 2012, ktoré žalobca ku dňu vykonania kontroly správnosti a včasnosti odvodu poistného neuhradil. Následný postup žalovanej a vydanie žalobou napadnutých rozhodnutí o predpísaní penále žalobcovi nachádza oporu v ust. § 240 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v znení zák. č. 2/2017 Z. z. účinnom od 1.4.2017 do 31.12.2017 a § 240 ods. 2 v znení zákona č. 579/2009 Z. z. účinnom od 1.1.2010 do 31.12.2017, v spojení s ust. § 142 ods. 1 v znení účinnom do 31.12.2013 a ust. § 143 ods. 1 v znení účinnom do 31.12.2010. Penále je základným zákonom ustanoveným právnym následkom nesplnenia odvodovej povinnosti a sociálna poisťovňa vychádza výlučne z ust. § 240 ods. 1, 2 zákona o sociálnom poistení. Názor žalobcu, že nie je možné postihovať neuhradenie pohľadávky predpísaním penále, je subjektívny ničím nepodložený názor účastníka konania, ktorý nemá oporu v žiadnej právnej úprave a ani v zistenom skutkovom stave. Zákonný dôvod na predpísanie penále žalobcovi zo strany žalovanej bol daný a v odôvodnení preskúmaných rozhodnutiach žalovanou aj náležite zdôvodnený.

43. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom spisu, s námietkami žalobcu uvedenými v kasačnej sťažnosti a s prihliadnutím na § 461 SSP dospel k záveru, že v zásade nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozhodnutia. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskúmanej veci krajským súdom v zásadných otázkach týkajúcich sa povolenia obnovy konania ako aj vyrubenia penále za správne a súladné so zákonom.

44. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd vyhodnotil námietky žalobcu, vznesené v kasačnej sťažnosti, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu z dôvodov, že krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ SSP), a že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP), ako nedôvodné, keďže tieto námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu podanú proti rozhodnutiu krajského súdu preto podľa § 461 SSP zamietol ako nedôvodnú.

45. O náhrade trov kasačného konania rozhodol najvyšší súd tak, že sťažovateľovi (žalobcovi), ktorý v

tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

46. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.